

Даниел Марес

Есенни лагери

Когато за първи път чух да се говори за Есенни лагери бях на шестдесет и една години. Същата сутрин погледнах отражението си в огледалото и установих, че то не прилича на мен. Аз съм висок тип, с липса на грация в движенията, но с руса коса, вчесана по средата на път; с отлично бели зъби, които мия с четка по шест пъти на ден и ви се кълна, по дяволите, че изглеждам така. Онази сутрин, когато някой започна да ми говори за Есенни лагери, огледалото ми показа, че вече съм плешив, дебел и стар. А този, дето ми говореше беше... как да ви кажа, някакъв неопитен детектив, който изглеждаше доста глупав. Но той ми разправи за лагерите, в които после се озовах. Никога не съм мислил, че ще свърша тук и никой друг не го е помислил. Извинете ме, но не си спомням името на онзи новак, а и няма значение. Бе от онези, дето работят във вътрешността, това го разбрах. От комплекса Рин, мисля че се намира в Германия. Били ли сте някога на това място? Веднъж го посетих, за да прекарам отпуска си и същевременно да се видя с дъщеря ми, мисля, че тя още живее там.

Извинете ме, искате да говоря за убитите по онова време. Беше преди две или три години... Да, тогава се разчу за престъпленията на ковбоя. Сега не забравям датите, времето е важно нещо... Една сутрин огледах първия труп, намираще се в синята зона. Принадлежеше на някакъв доктор, който бе обезглавен. Бяха го намерили разчекнат в собствения му кабинет за консултации, които се намираще в неговия дом, а гледката беше ужасна – всичко наоколо беше потънало в кръв. В Есенни лагери рядко се вижда такова ужасно нещо. Когато някой непрекъснато танцува със смъртта, предпочита да не я забелязва и гледа да се отдалечи от символите, които я предвещават. Мисля, че ме разбирате за какво става дума. В случая този, който бе намерил доктор Пелам, веднага трябваше да го настанят в болница и мисля, че преди още преди да стигне до нея, също хвърли топа. Още една глупава смърт. Ако някой внимателно се вгледа в повечето хора, ще разбере, че много от тях умират по доста глупав начин. Например, знаете ли как е умрял баща ми, който през целия си живот е бил полицай? Събитието станало по време на службата му. Наблюдавал от колата си къщата на някакъв заподозрян и си похапвал хамбургер. Когато оня се подал навън, старият тъкмо отхапвал хапка, но решил да съобщи за събитието и понеже бил нервен, се задавил и умрял от задушаване. Какво ми казвате? Посмъртно го награди с медал и го повишиха в чин, невероятно, нали? Или онзи чичко, дето оня ден минал през консултацията на Пелам, за да подиша по навик през аспириатора в кабинета на доктора. Но го вижда обезглавен и

после умира от страх. Представяте ли си? Да умреш от страх в дома на лекар, който се е посветил да продължава живота на другите!

Но тези неща не ме впечатляват, виждал съм много мъртви. Ако прекараш толкова години в полицията, привикваш на всичко. Един път се сблъсках с труп на някакъв тип, на който също бяха отрязали главата, но на нейно място след това бяха зашили друга – на някаква жена. Ето какво ме направи известен: престъпленията на железопътна станция петнадесет, не зная дали си спомняте за тях, но тогава в печата се появи моя снимка. А за случая с обезглавения труп ни размотаваха година и половина. Поради липсата на главата, за малко да ни обезглавят всичките... Та докъде бях стигнал? А, да, до станция петнадесет. Тоя дивак гилотинираше мъжки глави и ги заменяше с женски, но никога не намирахме нито труп на жена, нито глава на мъж, същинска бъркотия. Да му го начу..., извинете, съжалявам. На няколко пъти се чувствах като останал без глава, също като мъртвите от станция петнадесет. Всичко това ви го казвам, за да имате предвид, че съм видял много, но заслугата не е моя, дължи се на работата ми.

В Есенни лагери почти няма убийства. Хората в тях умират от запушване на артерии или мозъчни инсулти, или от уплаха при вида на други умрели, или просто спират да живеят – угасват от само себе си. Тогава пристигам и събирам труповете. Тук почти никой не убива никого. Хората идват да живеят в Лагерите, където всичко им е решено. Някои се самоубиват именно поради това, защото не се нуждаят от нищо. Други кой знае защо убиват други от ревност, но са малко и никога не го правят така жестоко и толкова често. И този град съвсем не е някакъв рай, тъй като и в него от време на време стават престъпления – само преди три или четири седмици приключих с друг случай, имам пред вид друг умрял. А случаите не са много, така, че ги помня добре. Щурм на Главния диспансер и атака с голям дървен чук срещу всички, които тогава се намираха вътре. Беше някакъв луд, много от там присъстващите страдат от старческо слабоумие, впрочем бихте го предположили. Та този същия се почувствал зле и решил, че има нужда от още хапчета Л.С., след което направил щурма с чука и разгромил четирима човека. Нещастният дъртак сега или е затворен, или вече е мъртъв, все тая.

Да, ще продължа докъдето бях стигнал. Присъствах на сцената на престъплението, имам предвид на убийството на Пелам, където ме очакваха кметът и девойката. Когато тръгнах нататък нито знаех нещо за нея, нито очаквах, че там ще се намира и такава важна личност. Пред вратата се беше струпала цяла манифестация от старци – онези от

„Естествен живот“, които протестираха с плакати против употребата на Л.С. и ходатайстваха да оставят хората да умират така както Бог го е планирал. Всички носеха фотографии на Ривас – онзи безцеремонен и болен човек със стари кокали. Затова, когато видях девојката, помислих, че и тя е една от тях, понякога бях чувал за млади хора, които идват от страна на „Естествен живот“, за да раздават листовки, в които се обяснява как Ривас е стигнал до сто години, като е ял зеленчуци и други лайна. Тези от „Естествен живот“ или от „Естествена смърт“, както би трябвало да се наричат, са банда страхливци. Цялата им любов към природата и към света, който добрия Господ е създал свършва, щом видят отблизо бялото лица на смъртта. И тогава тичат за таблетките си, напълно съм сигурен, че бягат като шури.

Кметът ме повика:

– Торес, ела насам.

Аз наблюдавах локвата кръв, която се бе разляла под Пелам и беше тръгнала да се разпростира по пода на цялата стая, където бяха останали фиксирани стъпки от заострени обувки. Повдигнах ръка към шапката си и отдадох чест, после изрекох:

– Господине, не очаквах да ви видя тук, още по-малко в шест часа сутринта.

Този Калеро, вечния кмет на Лагерите е най-бездейния тип в целия град. Никога досега не го бях виждал извън кабинета му и едва ли някога е направил нещо, но година след година го преизбират.

– Торес – продължи той с пленителен глас, без да ми подаде ръка, – това е инспектор Бренан, идва ни на помощ.

Имате ли представа какво е да прекараш шестдесет години без да видиш млада жена, а тази до мен наистина беше такава, може да бъдете сигурни. Бях в състояние да помириша младостта ѝ от разстояние. Беше руса и усмихната, гърдите и бяха налети и сами се държаха там, където трябва да се държат, без никакъв сутиен. И по дяволите, тя имаше устни, докато на жените от Лагерите им липсват такива и вярно че използват червила, ама все пак ги нямат. Кълна се че би ми харесало, ако това което усетих между краката си беше друго, а не желание да уринирам. Всички прекалено говорят за проклетия „сексуален живот в третата възраст“, но това са лайнарщини. Казват, че актът щял да бъде по-спокоен и по-приятен, ама защо не вървят по дяволите?! Не искам да съвам някоя дърта вещица с увиснали до коленете гърди, никой от нас не го

желае. Искам да пощипвам бялата гладка плът и розовите зърна на някое момиче на двайсетина години, дори и да не мога да ...

По-добре да оставя темата. Докъде бях стигнал? А, да. Калеро ме представи на Бренан в онази облята с кръв стая, пълна с аквариуми и медицински дипломи, плюс трупа на още един старец.

– Инспектор Торес, – каза девойката и ми протегна елегантната си мека ръка, – радвам се да се запозная с вас и се надявам, че не смятате присъствието ми за вмешателство.

Кметът се намеси преди да отвърна нещо:

– Разбира се, че не. За да разрешим случая се нуждаем от външна помощ и аз я поисках.

– Защо? – запитах донякъде развълнуван.

Касаше се за умрял човек и вече ви казах, че в Лагерите има малко такива, ала все пак ги има и аз съм ги виждал, по дяволите, разследвал съм случаите им, намирал съм убицеца и съм го прибирал на топло. Тук няма нужда от прекалени усилия, за да приключиш с някой случай. Когато убиват бедните старци, обикновено не са много внимателни и този убиец не е бил изключение. Беше джапал в кръвта доста време, за да ни награди с достатъчно впечатления за стъпките си, които се забелязваха наляво и надясно.

– Слушай, Торес – обясни незабавно Калеро – В течение на осем дни имаме три убийства, причината е достатъчна, за да поискаме помощ.

Бренан не се забави да добави:

– Фактът, че съм инспектор не бива да ви тревожи. Ще ви помагам, но вие ще командвате.

Страхувах се, че не бях започнал както трябва. Този Пелам не беше първия убит, имаше още двама с идентични характеристики. Мисля, че се започна с Гомес, един зъболекар, може ли да си го представите? Зъболекар в Лагерите, дявол да го вземе, след като тук никой няма зъби! Бедният тип беше поставен за първи път върху собствения си зъболекарски си стол и там го бяха обезглавили. Старият козел беше на двеста и петнайсет години, истински тукашен рекорд. Вторият беше на... не си спомням точно, но притежаваше бар в зелената зона..., аха, бе стигнал горе-долу сто деветдесет и няколко години, не съм много добър в запомнянето на цифрите. Пелам беше по-млад, на около сто и трийсет. Трима обезглавени и три убийства, извършени без никаква грижа да се скрият следите на престъплението. Мислех, че една седмица ще ми бъде достатъчна, за да разреша случая. Но кметът Калеро беше повикал

външна помощ. Защо политиките не вървят по дяволите? Без всякакви основания ми бяха подложили крак.

Приблжих се до красивото момиче и се опитах да бъда възможно най-неприятен.

– Много добре. И какво се предполага, че ще направите, госпожице?

– Тя е криминален експерт, Торес, познава последните постижения и техники на разследване – изглеждаше доста загрижен Калеро, който явно се стараше да изглади грапавините между двама ни, което не ме интересуваше.

– Впечатляващо – погледнах към Бренан, която не беше сменила присмехулния израз на лицето си, после отново към кмета. – Очаквам, че ще си затваря устата, докато мисля.

– Вие сте този, който нарежда, инспекторе – настоя момичето – Не претендирам да се намесвам, пристигнах тук, за да ви помагам – когато и където имате нужда от мен.

– Предполага се, че това ще ми донесе голямо облекчение. Да тръгваме – рече Калеро.

– Свършихме ли огледа?

Бях сигурен, на лисичката би й харесало да приложи върху трупа на Пелам някои от чудесните си техники в нов стил, но това не й се удаде, затова пък, когато излязохме от елегантния апартамент на доктора, се насладих на изумлението й от разпалеността на демонстрантите от „Естествен живот“. Бях уверен, че са се домъкнали само поради присъствието на кмета.

Беше шест сутринта и бе прохладно, но не и студено. Студът в Есенни лагери би оставил улиците изпълнени с умрели. Реших да повървя малко пеша – когато си правя разходка мисля по-добре и задържам ужасното желание да уринирам, което ме насърчава към такова действие всеки момент. Зная, че бих могъл да се оперирам, казват, че не боляло. Не ми е все тая и не искам да се оставя под ножа на някое младо момиче, долните ми части са твърде лично съкровени, за да ги бъркат лекарите.

Докъде бях стигнал? Аха, да, излязох заедно с Бренан, за да пообиколя наоколо. Девојката беше доста по-ниска от мен и бе твърде вероятно учестеният й пулс от видяното да не продължи дълго – тя беше обидно млада. Макар и трудно, все още бе способна да ме следва, въпреки че моето отношение я беше смутило. Запознати ли сте със синия квартал? Той е най-хубавичкия в Лагерите, там се е установила класата

на богатите дъртаци, които по принцип не понасям, но там се намира красив парк – единствен между стотиците, които изпълват града, а в него има тоалетна, където можеш да се изпикаеш.

– Къде отиваме – отпусна се Бренан.

– Не зная за вас, но аз лично съм тръгнал да уринирам.

– Ооо... – доби момичето нещастен изглед – А аз какво да правя, докато...?

– Ако искате, може да го подържите – казах докато си отварях ципа на панталоните, а тя почервения – повече от гняв, отколкото от срам, след което добави:

– Слушайте, Торес...

– Добре, много добре, изчакайте тук – прекъснах я аз и я оставих със заседнали думи и отворена уста по средата на парка, до входа на обществената тоалетна. Истината бе, че това възпъльничко момиче ме беше очаровало, не бе от типа живи скелети, които днес са на мода. Имаше си къде да я хванеш и сигурно би ми харесало ако ми го държеше, докато пикаех. О, господине, дори вече не си спомням какво е да се сношаваш с някоя пълничка. А аз дори не можех и да пикая както трябва, затова се измъкнах недоволен и намерих Бренан седнала на една пейка – беше прегърнала с ръце коленете си и имаше израз на явна досада. Но аз не бях от тези, които могат да се подложат на капризите на някой „експерт криминолог“, и то точно в този определен момент. Седнах до нея, а тя незабавно взе да ми опява:

– Торес, забелязах, че не ви харесвам. Нямам вина, че ме изпратиха тук, уверявам ви. Но все пак бихме могли да се държим добре един с друг, докато...

– Хич да не ви е грижа – прекъснах я отново, за да не стане досадна. – Скоро ще разреши случая и ще можете да си заминете, а после да разправяте как сте помагала на бедните старци да пресичат улицата.

Тя ме изгледа с полуцинична усмивка. За съжаление, на тази възраст не можеше да се говори за съвсем цинична, за това трябва да си живял поне петнайсетина години повече.

– Така ли, инспекторе? – рече тя. – Да не би да мислите, че ще разрешите случая седнал на пейката?

– В действителност малко ще поседя тук, за да помисля, а след това ще отида да потроша убиеца. Не ви ли показаха тази техника, измежду толкова мъдрите методи, на които са ви учили?

И точно това направих. Да мислех, но не и за да разреши случая. Обмислях като цяло прекалено голямата дивотия, вместо конкретно да

обременявам главата си с тези умрели. Дори в тези ранни часове, паркът бе изпълнен с хора. Старците обичат парковете, нямам представа защо. Подозирам, че това се дължи на общоприетите приказки за нас дъртаците, че парковете и децата ни харесват, а ние сме кротки и не убиваме. Нека да го кажат на Пелам.

– Какво става? – не издържа по някое време Бренан. – Намерихте ли разрешението на случая, разбрахте ли кой е убиеца? – обиди ме тя с най-големия сарказъм, който можеше да вложи в тона си, а аз ѝ отвърнах с идентичен:

– Почти. Зная че е на повече от осемдесет и пет годишна възраст.

– Защо мислите така?

– Тишина, докато бедният стар полицаи толкова се нуждае от външна помощ. В този град няма да намерите някой по-млад, съжалявам, че са ви заставили да пристигнете.

Бренан запали цигара и вече завиждах на тази проклетница, че все още можеше да пуши, след това разтърси глава снизходително и каза:

– Изглежда това място не ви харесва много. Невероятно е, че цял един град може да бъде обитаван от възрастни хора...

– Старци – поправих я аз – Всички сме дъртаци.

– Същото е – град, в който действат старци, ако искате така да го кажа, но който изглежда някак си самодоволен.

– Чудесно – подиграх ѝ се аз, но Бренан сякаш нямаше понятие какво означава да се заяждаш и рече:

– Струва ми се, че вас също никой не вие задължил да служите в Есенни лагери, предполагам, че е било собствено доброволно решение.

Магнах с ръка, за да изчистя дима от цигарата ѝ, който донякъде ме притесняваше и я погледнах право в очите.

– Да прекарам четирийсет години захвърлен в този зловонен град, където лекарите са на пределна възраст, курвите дърти, полицаите скапани от старост и дори убийците възрастни, сигурно е бил блянът на живота ми. Защо по-дяволите мислите, че един старец има някакъв интерес да живее със себеподобни?

– Тогава защо сте тук?

Отговорът бе очевиден само за тези, които са стигнали до моите години: защото искам да бъда полицаи и не желая някой да ме поддържа. Дъщеря ми го предложи, когато ме пенсионираха.

– Татко, – беше ми казала тя – вече не си на възраст да тичаш след крадците.

Тогава ѝ отговорих, че в Лагерите, крадците също не тичат много

бързо и това ме улеснява: един възрастен полицай е достатъчен, за да охранява общност на старци. А сега излиза, че не е така. Кметът Калеро, този дъртак на сто и шейсет години изведнъж се намръщва и решава, че само аз не съм достатъчен за разследването на тези убийства.

Очевидно изморена от очакването на отговора ми, моята „приятелка“, инспекторката, накрая хвърли полуизпушената си цигара.

– Торес, мисля, че не е добре да продължаваме да се караме, в тази ситуация е нужно да поддържаме самообладание. Нека да си помагаме един на друг.

Тя имаше право, но аз няхах желание нито да я разбера, нито да бъда справедлив с това момиче, което идваше от детския свят на разбиращите и справедливите, за да си има работа с много „по-възрастни“, а освен това вече бях гладен.

– Искате ли нещо за закуска? – попитах, а тя прие.

Влязохме в една кафетерия в близост до парка. Там задъвкаме нещо пред двете чаши с кафе и веднага бяхме подложени на внимателната инспекция на клиентите, които завиждаха на късмета ми да се намирам в такава млада компания, от която настроението ми започваше да се подобрява. Но нещо сякаш ме човъркаше да се върна към обичайното си състояние.

Бренан не можеше да стои дълго без да приказва и когато забеляза промяната ми започна:

– Говоря сериозно, Торес. Знаете ли кой е убица?

– Не, но това няма да трае дълго и скоро ще го узнаем и двамата. Някъде към обед този дядо-чичко ще бъде затворен в участъка. Нали той сам е оставил по пода достатъчно отпечатьци за трима убийци?

– Така е – включи тя портативния компютър, който досега носеше през рамо и започна да прави справка. – Аха, за днес има толкова за него, колкото и за господин... Гомес – рече тя, а аз знаех, че обикновено всички така процедурат, когато говорят посредством последните техники в разследването, е, поне ставаше за секретарка. – И в двата случая жертвата е оказала голяма съпротива, кръвта ѝ е била пролята навсякъде в жестока борба. Агресорът не е внимавал къде да стъпва и е оставил отпечатьци от обувките си. Бил е със заострени боти, по-скоро къси ботуши четиридесети номер, с изображение на индиец, шамповано на подметката. Нашият убица е бил мърляч, разбира се.

Хайде де, какъв изящен коментар! Трябваше малко да ѝ поизясня нещата.

– Тук няма да намериш много грижливо подготвени престъпления.

Всяка сутрин кръвната ти захар може да превиши допустимите граници и вече ставаш за тор за растенията. Ако трябва да убиеш някого, правиш го бързо и не те е грижа – ако те хванат, все едно, че вече си умрял. Във всеки случай имаме следата от подметката и онези от ведомството ще приготвят списък на магазините, където се продават боти от този тип. Скоро ще имаме колекция от ковбойски ботуши, за да започнем от някъде. Но щеше да бъде по-лесно, ако той беше оставил пръстови отпечатащи.

– Така е – потвърди тя след като се порови в компютъра си. – Използвал е ръкавици. Може би ако извикам ведомството, локализирането на точките на продажба няма да ни отнеме повече от пет минути...

Това момиче трябваше да знае накъде се е забързало, при нас нещата са различни.

– Не, красавице, не трябва. В Лагерите работите се вършат по друг начин. Горкият тип, който сега стои пред компютъра си, за да се справи с исканата работа, сигурно поне от двайсет години е измъчван от артритата си, така че няма много да бърза, за да я свърши. Ще си помисли защо по дяволите ви интересуват ковбойските ботуши, а току виж след малко го намерили умрял в дома си – или от пневмония, или нещо по-лошо. Разследването ще приключи, когато то самото поиска, затова по-добре да закусим спокойно.

– Нелепо е – отбеляза Бренан с израз на самата невинност. – През това време той може да убие и други хора.

– Ще бъдат само по-умрели. Винаги е било така, Бренан, едва с годините си даваш сметка. Аз умирам, ти умираш, той умира, откакто си се родил умираш и няма значение какво правиш, накрая всички умират.

Не се опитвах да бъда съзнателно мрачен. Казват, че когато остане, дяволът знае повече, но не защото е дявол, така че в този град би трябвало да се е събрала много мъдрост и би било добре да дам малко от нея на момичето. Но тя не беше съгласна и възрази:

– Торес, не правите друго освен да се оплаквате, но тук сте на работа. Преди двеста години никой не би достигнал вашата възраст. Дори на осемдесет години, хората са изглеждали трагично.

– Както сега изглеждат на сто и шейсет – извадих таблетките от самото си – сега всички ние си имаме необходимите хапчета. Паметта изневерява, аз вече почти не си спомням лицето на дъщеря ми, но никога не забравям да си вземам таблетките. Показах ги на Бренан – това е разликата между младите и старите, а единственото важно за отбелязване е: когато си стар, вземаш хапчета. – Ето тука са: лечението с Лъвска

Субстанция, панацеята, която позволява на мъжът да премине сто, а както видяхме при Гомес и двеста години, ако имаш късмет, разбира се. Съжалявам, че не те съхранява в най-доброто ти състояние.

Една прегърбена жена се надигна от съседната маса и приближи към нас с изгубен в пространството поглед. Още една от братството на Алцхаймер – легионът от нещастници, обикалящи града без посока, на които помагаме, защото сме от щастливците, които все още помнят собствените си имена. Но кълна се, не го правим от човеколюбие, а защото е тежко да забележиш в тези бедни куковци бъдещото си отражение. аз имах късмет – главата ми е още на мястото си, винаги съм си бил доста събуден, освен това работата ми в полицията, включително и в Есенни лагери, ми позволява да упражнявам мозъка си, а и ставите ми да не се схващат прекалено. Вярно, поизгубил съм нещо от паметта си. Дъщеря ми, говорих ли преди малко нещо за нея? Понеже тя периодично ми пращаше писма, в които описваше имената на всички членове на семейството ми: нейното, на мъжа ѝ, на внучите и на брат ми... Но после спря да го прави, не зная защо. Как ли се казваше дъщеря ми?

Та за какво ви разправях? За някаква жена ли? А, да, благодаря ви, за онази жена. Тя се доближи до мен, докато допивах кафето си, поздрави ме и ме докосна по лицето. После рече:

– Какъв късмет! Дъщеря ти е дошла да те посети. И освен това е много красива!

Не, по дяволите. Бренан по-скоро би могла да ми бъде внучка, а не дъщеря. Отведох внимателно настрана старицата, не можех да понасям празния ѝ поглед, а положението стана така неудобно, че дори не знаех какво да кажа. Побутнах я да върви по-нататък и тя си отиде, моментално забравила за нас двамата. Бренан наведе глава над кафето си, сякаш бе видяла портрета на своето бъдеще, а и това на всички нас в най-патетичната му форма. „Всеки ден виждам тази картинка, бонбонче – помислих“ След позвъняването на телефона ми настъпи напрегната тишина. Отново ставаше дума за ковбоя, действаше бързо, мамичката му курвенска. Някъде към три през нощта беше свършил с Пелам, а сега сержант Мартин ми докладва, че в седем без петнайсет сутринта са намерили нов труп. На Елена Сойер, на двеста трийсет и една години, която управляваше малко заведение в сивия квартал. Там я бяха открили обезглавена, а стилът беше същия, като на ковбоя.

В осем часа пристигнахме на местопрестъплението. Мартин веднага ни показа умрялата, която лежеше просната на улицата, Сигурно беше успяла да излезе тичайки на улицата с напълно прерязана шия, а

после беше паднала по средата на тротоара, но преди това беше оцапала с кръв сивите стени до входа.

– Любопитно – бе коментирала Бренан, по време на пътуването ни сред върволицата от коли в сивата зона, където всички здания са сиви, впрочем в синята зона са сини и в червената – червени, това е направено за да знаеш къде се намираш и да не се изгубиш, но не ѝ го поясних – не исках да предизвикам повече съжаления.

От новия случай можеше да се направят твърде малко изводи. Както и в другите, бедната жена нямаше врагове, които да бъдат известни, не живееше с някого и познатите ѝ говореха с нежност за починалата. Никой, както и при другите случаи, нито бе видял престъплението, нито престъпника.

– Не се доверявай на това – рекох на младата ми помощница. – Тук можеш да забравиш за свидетели. В това състояние старците никога няма да кажат нещо съществено, толкова могат...

– Да, вече го знам: рано или късно всички ще умрем – прекъсна ме тя имитирайки тона ми. – Слушайте, Торес, дадох си сметка, че когато говорите за „старците“, сякаш се изключвате от тяхното число. Какво си мислите? Че сте нещо по-висше от тях ли? Обръщам ви внимание, че живеете заедно с тях.

Виждали ли сте такъв род кучка? Нищо не ѝ отговорих, но сега сигурно бих го направил. Най-чудното е, че всички които живеят извън Есенни лагери се чувстват много горди. И сигурно си мислят: „Какви чудесни времена ни се паднаха. Днес старците ни живеят на собствени средства в Есенни лагери и други три подобни на него градове, без нужда от благотворителна помощ, освен това се чувстват полезни на обществото.“ А когато ги критикуват за този начин на мислене, се показват много изненадани.

– Дърти неблагодарници – казват, – науката им позволява да живеят толкова дълго, колкото дедите им дори и не са сънували, а в замяна на това се оплакват.

Сигурно и вие си мислите така, но след време ще се нахвърлите като вълци на хапчетата Л.С., а после ще се оплаквате като мен.

Но нека да продължа. След като оградихме мястото на престъплението, оставихме специалистите от лабораторията да продължат работата си и трябва да ви призная, че аз искрено започвах да ставам загрижен. Чувствах се неудобно с четирите трупа и вече не бях сигурен дали ще съумея да се справя. Помощничката ми по необходимост се намираще до мен, за да ме извади от съмненията.

– Между жертвите няма никаква връзка – започна да повтаря тя механично това, което се появяваше в портативния ѝ компютър. – Четиримата са живели в различни части на града и нито са се познавали, нито са имали общи приятели, които да фигурират в данните. Няма... впрочем слушате ли ме?

Да, правех го, макар и частично. Чувствах се доста уморен, Знаете ли, че почти не спя през нощта, а през деня дремя и клюмвам глава? Все пак разбрах за какво ми говори: между жертвите нямаше никаква връзка. Сега ние двамата отпаднало се разхождахме из стария сив квартал без определена посока. От погледа ѝ ставаше ясно: тя мислеше, че вече съм изгубил контакт с реалността, впрочем и вие мислите, че това става с всички възрастни хора. Но с мен не така, винаги много добре зная къде съм. Затова ѝ отвърнах:

– И четиримата нямат нищо общо помежду си.

– Точно това казвам. Нищо, поне според базата данни за Лагерите в компютъра. Единствената връзка между тези четирима нещастни хора, че са били убити от престъпника почти по едно и също време. Страхувам се, че сме изправени пред сериен убиец.

Или психопат. Много добре, само този луд ни липсваше в Есенни лагери. Тя продължи с разсъжденията:

– Изглежда, че престъпникът извършва убийствата без мотивирана причина – убива, защото му харесва или чува някакви гласове, или нещо подобно, кой знае? Освен това има определен начин на действие – обезглавява телата. Той е класически тип на систематичен убиец и ако продължаваме да изследваме действията му, ще стигнем до критерия, по който избира жертвите си... Извинявайте, Торес, накъде отиваме?

Дадох си сметка, че няхах ни най-малката идея къде се намирам.

– Ами...? Не зная... Слушайте, Бренан, всъщност съм тръгнал към дома си, за да поспя малко. Главата ми е замътена и ако направя една почивчица, ще мога да мисля по-добре.

– Но този чичко в продължение на пет часа е убил двама души и мисля че... – изгледа ме тя изненадано.

Изглежда, че тя взе предвид състоянието на ушите или очите ми, бръчките или изобщо годините ми, знае ли човек, но въздъхна и продължи с много по-майчински глас:

– Съгласна съм. Отивайте да почивате, а аз междуременно ще продължавам да се ровя в данните. Вземате, това е телефонния ми номер. Когато се събудите ще продължим работата.

След като намерих най-близката ж.п. станция, накуцващото влакче

ме откара близо до дома ми. Но на мен вече почти не ми се почиваше. Оная парантийка на трийсет години, с портативния си компютър под мишница, беше готова да ми преподава уроци. Нека тогава да повърви на майната си и там да си поработи. Какво ме интересува толкова? Да си открива серийния убиец, за което аз бих получил две потупвания по рамото, така че да си навре в задника самодоволството, а аз да си полежа през следобеда.

Включих телевизора и се плюснах в креслото си, дори няхах сили да се домъкна до леглото. Гледали ли сте някога телевизия в Есенни лагери? Човече, зная, че ако има кабел е друга работа, говоря за местните продукции, а те са непоносими. Не стават за друго, но са идеални като приспивателно средство.

Спах два часа.

Сигурно сънят ми не е бил спокоен, мозъкът на един полицай не престава да работи. Казвам го, защото четиримата мъртъвци ми се бяха натрапили и мисълта за тях беше първата, след като се събудих. Съществуваше нещо общо, макар да не го бяхме забелязали на пръв поглед – нещо, което бе привлякло вниманието ми по любопитен и хитър начин. Трябва да притежавате инстинкта на стар полицай и зная, че това са глупости, но не ми идва на ум как да го обясня по друг начин. Имаше нещо, което знаех подсъзнателно. Започнах да освобождавам мехура си, мислейки върху това. Любопитно е, че когато нямаш натрапчивата идея да уринираш, този процес се проточва във времето. И в този случай получавах двоен резултат: докато се облекчавах си дадох сметка за какво си измъчвах главата по време на съня. Все още бях със шлифера си, така че бръкнах в джоба му, извадих телефона и докато привършвах с пикаенето, набрах номера на Бренан.

– Кой се обажда? – гласът ѝ се заглушаваше от силния шум на железопътната станция. Все още имам превъзходен слух, годен да разпознава всяка среда в Лагерите, включително и по телефон. Беше единственото от сетивата ми, което се запази в отлично състояние.

– Аз съм, Торес, имам представа за случая.

– Дано да е добра – извика тя, опитвайки да надвие околния шум. – Защото разполагаме с още един труп.

– Толкова скоро! – възкликнах, защото това бе най-лошата очаквана новина през последните дни.

– Не е точно така – поясни Бренан – Според съдебния лекар, трупът е отпреди три дни. Принадлежи на Карлота Грул, една от касиерките от Централна гара... – прекъсна жената за момент, но явно се намираще на

същото място, а вълнението ми почти ме накара да изкрещя в телефона:

– Момент, Бренан, не прекъсвайте! На колко години е била жертвата?

– Почакайте... – попита тя нещо някой до нея и отново ми обърна внимание – На двеста двама и седем.

– Там е разковничето.

– Какво казахте?

Стори ми се, че тя отново запита някой друг от колегите на гарата, а имах нужда от малко време, за да свържа изводите си.

– Връзката. Почакайте за момент – закопчах цепката на панталона си, взех шапката си и излязох от къщи. – Знаете ли колко на брой хора на повече от двеста години се намират в Есенни лагери?

– Мога да погледна в...

– Прекалено малко са – прекъснах я аз. – Очакваната продължителност на живота при вземане на Л.С. се движи около сто и деветдесет години. Сега ми кажете възрастта на жертвите, сигурно я имате в машинката.

– Момент... Намерих го. Гомес, на двеста и петнайсет години, Уолас, на сто деветдесет и седем, Пелам, на сто двама и осем, Сойер, на двеста трийсет и една, и Грул, на двеста двама и седем.

Докато тя продължаваше да говори, почти пристигнах на железопътната станция.

– Това е. Повечето са прекалено възрастни, дори за Лагерите. На около двеста години и са убити почти по едно и също време. Това е връзката.

– А Пелам? – попита тя, за да разясня изключението. Наистина нещо не пасваше, но първата ми хипотеза оставаше най-добрата.

– Съгласен съм – продължих аз. – Четири от пет трупа съставляват добър процент. Можете ли да проверите в компютъра кои са били най-възрастните в Лагерите? Изберете десет и се обзалагам, че тези четиримата до скоро са се намирали между тях.

Е, оказах се прав. Гомес, Сойер и Грул се оказаха там.

Как ви се струва? Старият полицаи улучи целта преди това чудо на детективската техника, което ми изпраща. Във влака се чувствах толкова щастлив, че пренебрегнах глада си, който вече гризеше стомаха ми. След няколко часа планирах да се намирам в кабинета на Калеро, заедно с убиеца, окован в белезници, а след това бих дал банкет за негово здраве и нека после старецът да върви на майната си. Отново обърнах внимание на телефона.

– Бренан, още ли сте на линия?

– Да.

– Намерете адресът на най-старото живо лице в Лагерите. Къде се намирате, на гарата ли?

– Да, току-що вдигнахме трупа на Грул. Не ви се обадих навреме защото... – прозвуча гласът ѝ като на дете, което е забравило рождения ден на дядо си, но пренебрегнах този факт.

– Няма значение. Търсете каквото ви казах.

Започнах да се чувствам удобно в тази ситуация. Девојката не се бе засегнала, както помислих в началото и ако се подчиняваше така охотно на заповедите ми, какво повече да искам от нея? Вярно, човек винаги е в състояние да си въобрази, че може да поиска и други неща, но ако не бяхте на моите години. Бренан, ефикасната ми помощница, не закъсня с исканите данни.

– Отнася се за Конрад М. Бол. Най-възрастното..., най-старото лице, което е останало живо. Картограф на двеста двайсет и три години, който живее в зелената зона.

– Дайте ми точния му адрес и там ще се срещнем.

Не се забавих повече от десет минути, включително времето, необходимо, за да изпразня мехура си, преди да изляза от зелената гара, където се намирах понастоящем. Планът ми беше следващият: да поговоря с картографа Бол и да добия цялата възможна информация. Разбира се, щяха да ми кажат какво чертаеше един картограф в Есенни лагери. Разбира се, че някой би искал да дойде тук, за да продължи да работи, вместо да се затвори в някой приют на супички и добро вино. В случая на Бол ми се струваше, че той едва ли би имал много възможности да прилага своите познания, бях сигурен, че няма какво да се картографира. От какво би живял? Защото тук няма пенсии, не господине, тук всеки работи и получава заплатата си като който и да е син на съседа ви. След това се осведомих, че въпросния Бол е заемал служба в обществените работи, където сигурно не е правил нищо съществено.

Казах им за плана си, беше прост. Да говоря с Бол и по-късно с всички на пределна възраст, живеещи в Лагерите, оттам да намерим общия фактор, от когото се нуждаехме.

Когато се срещнахме с Бренан на ъгъла близо до дома на Бол, все още разсъждавах какви мерки да предприема: дали да сложа под наблюдение двайсетимата най-стари в града? Или може би да ги откараме на някое по-сигурно място, за да предпазим живота им? Последното не бе много вероятно, повече предпочитахме да хванем престъпника,

отколкото да спасим жертвата, тъй като нали знаете, на някой двеста годишен и без това не му остава много.

Зеленият квартал е приветливо място. Съставен е от малки еднофамилни къщички с красиви градинки пред тях. Скъпо място за живеене, полицейската ми заплата не ми позволява да се настаня в него. Къщата на Бол, зелена като останалите, притежаваше изключително добре гледана градинка. Минахме през вратичката ѝ и когато тръгнахме по тясната пътека, насипана с дребен чакъл, дочухме вик, който идваше от вътрешността ѝ. Беше прекалено добре да се сблъскаме с убиец по време на работа.

Лицето на Бренан се сгърчи и тя съсредоточено започна да гледа ту към мен, ту към улицата. А там хората спокойно се разхождаха. Веднага разбрах причината за крайното изумление на моята придружителка.

– Да, тук това представлява един от главните ни проблеми. Никой не помага на никого, а и никой не търси помощ – всеки е предоставен сам за себе си. Ние старците имаме страх от всичко, по-добре е да не се намесваме в някоя бъркотия, нали разбирате?

Дали го разбираше или не, Бренан не се задържа, за да ме доизслуша. На половината от фразата ми се затича, предполагам възстановявайки професионалното си усърдие и отново забравяйки къде се намира: тук никой не тича.

Това пълничко момиче стигна до фасадата на къщата и кой знае защо, реши да влезе през прозореца на втория етаж. Покатери се по живия плет, в близост до стената, подскочи и се хвана за перваза на прозореца. Имаше проблеми с повдигането и влизането, за това аз любезно ѝ се притекох на помощ. Надигнах се на по-долен перваз, изпънах се и подпях с ръце бузите на задника ѝ, а всеки друг на мое място неизбежно би го направил – тези закръглени полукълба бяха като секс реклама. Ох, боже, господарю на дебеличките, винаги съм ги обичал тези неща! Чувствах как младата плът мърда между пръстите ми под панталоните ѝ и докато се преструвах, че се старая да я избутам, стисках по-здраво. Подяволите, от векове не бях имал в ръцете си нещо подобно! Тя не се възпротиви, само каза да я избутам по-силно, след това се почувства неудобно и се опита да се помръдне, за да се измъкне от ръцете ми, нещо, което, разбира се, не можеше да направи, докато висеше под перваза. Беше от този тип момичета, дето са неспособни да нахокат някой младодлик старец и издържат както могат на мазните похотливи контакти във влаковете и бльсканицата в метрото, приписвайки вината по-скоро на старческо слабоумие, отколкото на вродена развратност. Но при

създадените обстоятелства, аз нито можех да си махна ръцете, нито да надигна глас, за да дам съвет, тъй като се страхувах, че във вътрешността дома сигурно се намира убиец. Така че използвах момента. Какво толкова, дявол го взел? От години не се бях чувствал толкова добре.

През краткото време на това добро събитие, продължило почти две минути, от вътрешността на жилището не се чуваше никакъв шум и в момента, в който помощницата ми ускоряваше пулса си с цел или да влезе, или да се измъкне от похотливите ми ръце, някакъв тип облечен с черни дрехи, с шапка с добре смъкната козирка, с полуботуши поръбени с метал и бастун в ръка, скочи от прозореца и ни събори, после падна върху нас двамата. Нашето развратно усилие ни бе разсеяло. Зная, давам си сметка, че държанието ми не беше сериозно за някой с моя опит. Но плътта е слаба, какво друго да ви кажа.

Човекът се отличаваше с гъста бяла брада, изпоцапана с кръв и изненадата му не беше по-малка от моята. Той се надигна със значителна пъргавина за някой, получил такъв силен удар при падане и тръгна към улицата, подпирайки се с бастуна си. Бренан изглежда не бе в съзнание, заклевам се, че в този момент го почувствах, защото в противен случай тя веднага би заловила този чичо. Не ми остана друго, освен да уведомя по телефона участъка, за да пристигнат да й окажат помощ, след това излязох навън и се затичах зад ковбоя.

Разбира се, това, за тичането, бе малко преувеличено казано. Мъжът беше приблизително на моята възраст, куцаше и изглежда бе длъжен да се подпира на бастуна си, независимо от факта, че успяваше да поддържа достоен тръст. Ако трябва да бъда искрен, такова преследване беше прекалено много за мен, и в най-добрите си времена, никога не съм бил атлет. Освен това той си позволи лукса да прескочи през оградата на къщата, а аз трябваше да заобиколя до входната врата и по този начин изгубих поне около двайсетина метра преднина. След малко двамата един след друг, крачехме с големи крачки по улицата. А аз не спирах да викам:

– Стой! Полиция!

На което той ми отвръщаше:

– Остави ме намира, мръснико! Нищо не съм направил!

Осмеляваше се да го твърди с дрехи, покрити с кръв. Хората по улицата се спираха уплашени – не че бяхме помели някого, защото при тази скорост не бяхме опасни, а по-скоро поради необикновената гледка, да видят двама мъже как се преследват. Забързах стъпката си и той веднага направи същото. Вече го застигах, скоро щеше да пристигне

подкрепление и край с бягството му. Но по-добре бе това да стане преди сърцето ми да изхвъркне през устата. Ако преследваш човек и вече се напикаваш е лошо нещо, но страданията ми се утежняха, поради силна болка в гърдите. Не можех да го следвам повече и му извиках:

– Спри за момент!

Предложението беше доста спортменско, защото и ковбоят бе на края на силите си. Стояхме там, спрели наред не зная коя си улица на десетина метра едни от друг, дишахме със свистене и се държахме за диафрагмите си.

– Защо не се предадеш? – успях да кажа почти без запъхтяване.

– Хвани ме ако можеш, пашкул такъв – отвърна той между пресекулките на дишането си.

– Кой си ти, майната ти? – Защо го направи?

Той ми отвърна с кашлица, после се изхрачи, но явно нещастникът не бе склонен към признания.

– Нищо не зная. Казват ми кой да нападна, после ми изпращат пари по пощата.

Изглежда разбра, че нямам възможност да го хвана.. Изкашля се още няколко пъти и тръгна отново, а аз, въпреки виковете на мускулите ми, трябваше да го следвам. Не зная колко време вървахме един след друг, пъхтейки като парни машини пред глупавите погледи на минавачите. Къщички с кокетни градини, граждани, разхождащи кучетата си, безполезни сигнали на превозните средства по улицата; всичко минаваше край нас с отчайваща бавност. На няколко пъти виках за помощ:

– Спрете го, аз съм полицаи!

Но в отговор срещам пълна незаинтересуваност. Завърших с опикаването на панталоните си, този път не беше много, но достатъчно, за да се засрамя и да спра хода си. Когато ме видя, че падам изтощен на колене, той също се спря, изхили се и ми показа огромния си окървавен юмрук.

– Върви по дяволите, нещастнико! – извиках, а той се отдалечи и ме остави паднал върху паважа, на ръба на инфаркта.

Бренан не беше много пострадала. Контузията я бе повалила в безсъзнание за броени секунди, но положението ѝ не се оказа тежко и тя едва ли се нуждаеше от допълнителни грижи. А и аз не получих инфаркт, измъкнах се. Ограничих се до смяна на панталоните ми и възстанових решимостта си – този навик щеше да ми остане до края на живота, макар вече да знаех, че не е от най-силните. Разбира се, аортата на Бол се оказа прерязана.

Това, което ме безпокоеше повече, не бе нито претърпяното унижение, нито че видях онзи мръсен убиец да си отива, когато ми беше съвсем под ръка. По-лошото бе снизходителността, която ми демонстрира пълничката ми помощница.

Видях я отново по време на обед. Намирах се в бюфета на участъка и тя пристигна с превръзка на челото, за да се храни заедно с мен. Целият обед премина под знака на нейните тъпи съжаления: нямало значение, че онзи избягал, направил съм, каквото съм могъл и важното било, че сега знаем с кого си имаме работа – с един платен убиец, а всичко това бе казано с глас на социален работник, който обслужва дъртаците в третата възраст. Имах две възможности: или да забия вилицата в околото й, или да призная, че поне бях свършил нещичко, преди да рухна в безсъзнание. Не направих нито едното, нито другото. Ограничих се в изяждането на някаква риба, понеже имам висок холестерол и трябва да спазвам диета. И освен се налага да ям всичко без сол. При такова напрежение и след подобно надбягване, не зная как артериите ми издържаха на напъна.

– Вярно, че имахте право – отбеляза пълничката ми помощница по време на десерта, „флам“ в моя случай.

– За какво?

– За дълговечните. Някой върви по следите им, но защо?

Не бях подготвен за такива въпроси.

– Нямам понятие.

– Може би е маниак, който иска да остане най-възрастния тук – продължи тя, изглежда нямаше намерение да ме остави на мира. – За да чупи рекорда по дълголетие. Разбира се, остава случая с Пелам.

Не й липсваше съобразителност, Бренан бе способна да показва очевидното, което ме накара да се размисля.

– Мисля, че това е същественото. Пелам! – придадох си тайнствен вид.

Тя повдигна дебелиите си вежди в ням въпрос, а аз обясних:

– Не бихте го разбрали, трикове на стар полицаи, наречете го инстинкт, ако предпочитате. Ако всички гледни точки относно една ситуация съвпадат, с изключение на една, тя е важната. Знаем защо убиха другите – защото са много стари. Ако разкрием мотива за убийството на Пелам, ще разрешим случая – следваше бедничката мисълта ми, но бе изпаднала в затруднение.

– Как ще постъпим в случая?

Протегнах се и хвърлих няколко перли от остарялата ми

детективска мъдрост:

– Бързо намери цялата възможна информация за Пелам – преминах на „ти“. – Искам да узная всичко за него – до състава на изпражненията в задника му. А аз през това време ще мина край участъка, за да дам пълно описание на убиеца, освен това ще разгледам куп снимки.

Като си помисля, доста бях изненадан, че така лесно свикнах да имам под ръка дебеланката, да ѝ нареждам за това и онова, а тя послушно и бързо да изпълнява всичко което и казвам, включително и импровизираните ми глупости, поради липса на по-добри идеи. Може да се каже, че тази жена се превърна в идеалния ми спътник – тя в ролята на Уотсън, а аз като Холмс, тъй да се каже. По време на моята служба се бях запознал с много полицаи, но с Бренан като че ли започваше да става нещо...

Да, вече го зная, но това не ви интересува. Накрая локализирането на убиеца не се оказа трудно. Казваше се Карлос Пачеко, водопроводчик по професия, който когато нямаше кранове за затягане, се бе посветил на създаване на трупове. С помощта на централния компютър направих роботизиран портрет, който изглеждаше доста точен, да не забравяме че бях се намирал близо до заподозрения. Прегледът на фотографии на граждани от Есенни Лагери, взети от компютърния архив, показа точното съвпадение – Пачеко се намираше между тях. След това подадох молба за заповед за задържане, която не се забави. Преди да го хванат, Бренан пристигна в кабинета ми с изпълнени задължения.

– Не намерих нищо особено около Пелам. Проверих подписката му за местоживееене и медицинските му здравни доклади – нищо. Давид Пелам е бил лекар с голям успех, притежавал е лична консултация, освен това е работил в Главен Диспансер, в „Разпределение на лекарства“. Няма полицейско досие, изобщо нищо, което да привлича внимание.

За да потвърди думите си, тя ми връчи множество документи и първото, което забелязах, бе огромния размер на буквите, който беше избрала при отпечатването им; знаех си, бе направила компромис със старческото ми зрение. Купчина хартия, изпълнена с данни, но без никакво важно послание. Предварително местожителство, близки роднини, дата на приемане в Есенни Лагери...

– Лоша работа – казах, посочвайки документите, които току-що бях прелистил.

– Коя? – измени се изражението на лицето ѝ, което предполагаше, че свързваше думите ми със свършеното от нея. За първи път реших да не я измъчвам повече.

– Пристигането му в Лагерите, е през 2024, преди сто деветдесет и две години. Не вярвам, че Пелам е дошъл тук преди да се роди.

– Не, разбира се – призна тя успокоена – Възможно е да е грешка, но именно това е отбелязано в картоната му...

Поръчах кафе, тъй като все още мога да го пия и с жест я накарах да отнесе ненужната купчина хартия – още веднъж демонстрирах лошия си характер:

– За да се довериш на централните архиви се предполага, че в тях нито има грешка, нито подлежат на манипулация, но те не са тук, а се намират в институцията на Централното правителство, което подлежи на изключително трудна проверка. Всички накрая свършват и забравят дори собствените си имена, но винаги ти остава един съвсем централен архив, за да могат да те хванат.

След половин час, Пачеко вече се намираше в залата за разпити. Следите от обувките му съвпадаха с намерените на местопрестъплението, разполагахме и с оръжието на убийството.

Той ни ни каза много – нито знаеше кой му плаща, нито имаше понятие защо. В замяна получихме пълен списък на жертвите, повече от трийсет на брой и както очаквахме, всички те бяха на около двеста години, освен Пелам и още един човек. Имаше още трима мъртви и убиецът ни насочи къде да намерим трупове им.

В шест следобед се намирах на улицата с Бренан, заедно с половин дузина убийства без обяснение, но несъмнено с техен автор.

– Случаят е приключен – рекох не много убедено, а Бренан се опита да ме утеша.

– Поне хванахме убиеца. Вие спасихте много хора, инспекторе.

Благодарих ѝ, но не беше достатъчно, затова продължих:

– Привършихме с оръдието на убийството, но не знаем кой е давал заповедите, а той може да потърси други изпълнители и да завърши започнатото. Трябва да посетя Калеро и предполагам, че ще бъде доволен. За един ден свършихме много работа.

Бренан се усмихна като момиче, след получаване на коледни подаръци, защото я бях включил в екипа си и тя също разделяше част от успеха. Оказа се девойка, която се задоволяваше с малко, за която съжалявах, че се бях показал толкова неблагоприятен.

Вече стигаме към края на историята. Бях тръгнал съм кметството, когато Бренан ме спря в стремежа си да бъде полезна.

– Инспекторе, искате ли да направя нещо, по отношение на хората, които бяха в списъка? – попита тя с добро намерение и трябва да кажа,

че бях забравил да завърша коректно работата, вече знаете, понякога ми се отнася главата.

– Разбира се, – отнесох се снизходително – тези хора трябва да бъдат поставени под защита. Ще поемеш ли това? Изпрати по двама агенти в дома на всеки старец от списъка, предполагам, че рано или късно ще се появи заместител на Пачеко.

– И на по-младия ли?

Знаех какво има предвид, но на свой ред отправих въпрос, за да спечеля време и подреда нещо, което се мътеше в главата ми.

– Какво искаш да кажеш?

– За господин... почакайте да го намеря... Ето го тук, Густаво Пратс, на сто петдесет и три години.

– Аха, да. Изключението в списъка, заедно с Пелам. Разбира се, този също трябва да бъде предпазен, макар че донякъде това ме притеснява. Присъствието на тези двама мъже излиза извън нормата. Кой е този човек?

– Пратс ли? – зарови се тя в компютъра си. – Работи като надзорник в Главния диспансер.

В този момент мозъкът ми се подмлади със стотина години, макар това не може да бъде вярно. Единственото, което ние възрастните поддържахме в ход, с изключение на онези от клуба на Алцхаймер, е главата. Аз разсъждавам така добре, както когато бях на петнайсет години или да речем почти толкова. А по-младите не го вярват. Мислят ни за глупави деца със забавена мисъл. Не е така, и разумът си остава там, и спомените. Може да си по-бавен, да забравяш нещо, като например името на дъщеря си или собствената си физиономия, но продължаваш да си същия, по дяволите! Да, вече продължавам по темата. Попитах Бренан:

– Пелам не беше ли работил също в Главен Медицински Диспансер? – хвърлих поглед върху данните, които се появяваха на екрана на портативния компютър и не я оставих да ми отговори. – А ето и данни за колегата му, онзи друг разпределител. Преди един месец го нападнаха и тогава убиха много хора, беше атака на някакъв луд човек, който задържах лично. Изглежда убиецът на дълголетници се ангажира допълнително с две „момчета“, които по странен начин работят в един и същ диспансер. Вярваш ли в съвпаденията, Бренан?

– Не зная, но предполагам, че вие не вярвате – отвърна ми тя с усмивка.

Хванах я за ръката и с подновена енергия ускорих крачки.

– Напълно е така, нека да посетим Пратс – аз и ти.

– А кметът...?

– Остави му съобщение и му кажи докъде сме стигнали.

Бях толкова възбуден, че реших да наема такси, макар че по принцип нямам навика да се доверявам на таксиметражи – обичат да заспиват и те оставят на произвола на съдбата. По време на пътуването ни, Бренан не спря да провежда разговори, като изтъкваше закрилата на старците от списъка и същевременно получаваше информация за Пратс и дейностите на Главен Медицински диспансер.

– Ще видите, Торес – потъваше усмивката в розовите ѝ бузи – като на срамежливо дете, което се е изгубило и не иска да си признае. – Сигурен ли сте, че случаят е разрешен?

– Заедно го разрешихме – наблегнах аз, защото макар и понякога, мога да бъда щедър. – Кажи ми, какво разпределя Главен Диспансер? Медикаменти ли? Много добре, той по-специално е натоварен да разпределя дозите на „Лъвска субстанция“, предназначени за всеки гражданин. И произвежда Л.С., нали?

– Удължава надеждата за живот.

– Докато се прехвърлят двеста години. Сега се занимаваме с някакъв тип, за когото имам следното предположение: първо организира нападение на диспансера, след това се опитва да убие всички прехвърлили двеста години, или близо до тази възраст, атакува лекар от това заведение и служител по разпределението в същото. Следва извода, че има някой, който съвсем не желае друг да духне двеста свещички върху тортата си и или става дума за луд с неустоймо желание да е най-стария човек на света, или ...

– Раймундо Ривас – прекъсна ме Бренан, която отлично бе следвала насоката на разсъжденията ми. – Лидерът на лигата „Естествен живот“.

Точно така, това водеше към разрешаване на случая. Но лицето на моята помощница не показваше пълна увереност в казаното от нея. Тя се изкашля и добави присипнало:

– Всичко изглежда много добре. Ала тогава защо сме тръгнали към дома на Пратс, вместо да задържим господин Ривас?

Прозорливо момиче, не казвайте, че не е такава. Имаше право, разбира се, затова обясних:

– Защото на мен това „всичко“ не ми изглежда толкова добре. В данните, които получи за Пратс има нещо странно. Погледни датата на постъпването му в Лагерите.

Тя погледна в екрана и очите ѝ едва не излязоха от орбитите. Данните показваха февруари 2031 година, което бе невъзможно.

– Също както при Пелам. Двата единствени „младежи“ от списъка показват една и съща грешка в данните си, в сведение, което практически е неизменяемо. Вие не вярвахте в съвпаденията и аз също, но по добре да си бях тръгнала, заедно с глупавата ми наивност.

Към седем и половина часа привечер пристигнахме в дома на Пратс, намираще се в потискащата сетивата черна зона. Той ни отвори входната врата и вратата на апартамента от леглото, на което лежеше. Миризмата на изпражнения, която споделяше ложето му беше отвратителна. Сигурно беше повален в него поне от две седмици, бе обкръжен от празни кутии от пици и стари смачкани фотографии. Няма нищо необикновено да откриеш един нещастен човек в такова състояние, на някои като него силите им изневеряват, но не само във физически аспект, и те се оставят да умрат от глад и лишения. Лекарите го наричат депресия, ала в действителност реалността винаги е една и съща: ние старците винаги сме сами и понякога самотността ни идва в повече.

Представих се, въпреки че вече го бях направил по домофона, преди да вляза:

– Господин Пратс, аз съм инспектор Торес, а тази до мен е инспектор Бренан. Зле ли се чувствате?

Той откряна очи и гласът му прозвуча сякаш отнякъде много далече:

– Умирам, инспекторе.

– Вие сте само болен – опитах се да го утеша безполезно.

– И да, и не. Умирам от зловонието на нашия век, от същото ще умрете и вие, и младата ви приятелка.

Показвайки наяве по-голям корем, от колкото бях се надявал, Бренан се наведе към умиращия и му взе ръката.

– Успокойте се, ще ви откараме в болница.

– Лекарите... – започна той с измъчена усмивка, която премина в кашлица – Знаете ли кое е най-голямото зло в днешни времена? Хапчетата Л.С., които ни удължават живота и са виновни за такъв край.

– Искате да кажете... – опитах се да му дам импулс за да продължи да говори, тъй като усещането ми бе, че животът му се изнизва през пръстите ни и в даден момент щеше да ни остави с последно признание, застинало на устните му. Не, това се случва във филмите, реалността никога не краде най-неприятните разкрития. Той въздъхна дълбоко и продължи:

– Искам да кажа, че изпълнявах заповеди, инспекторе. Пелам беше един добър тип, но съвестта му тежеше много и един ден ми каза, че ще

престане да подменя хапчетата. И виждате ли какво става сега? Убиват ни. Аз им спестих работата, отрових се, както го бях правил много пъти с други, така че не ми струваше голямо усилие.

Не разбрах много, но бълнуването на този изветрял човек бяха прекалено обезпокоителни, за да ги игнорирам. Опитах се да въведа ред в мислите му.

– Почакайте, Пратс. Казвате, че лечението с „Лъвска субстанция“ е смъртоносно, така ли?

Той направи отрицателен жест с главата си. Преглътна със затруднение, после взе една от фотографиите в ръцете си и отвърна:

– Точно обратното. Лекарството представлява чудо на медицината, с него разкъсахме връзките със смъртта. Но Давид Пелам не можа да издържи цената на вечния живот.

– Няма смисъл – намеси се Бренан – Благодарение на Л.С., се очаква много дълъг живот, но да се говори за вечност...

Пратс стисна ръката на момичето, слабо, но достатъчно да я накара да млъкне, после я доближи към себе си и промърмори:

– Защото аз и други като мен представляваме въплътената смърт. Когато един човек стигне до сто деветдесет и пет години, заменя хапчетата с отпадъчна отрова, наркотик с бавно действие, който привършва с теб за пет, най-много десет години. А в замяна получаваш вечност. Те решават: отпускаме им двеста години, какво повече искат? Но на Пелам му се видя малко и искаше да ги остави да живеят. Горкият идиот.

– Момент, това е някаква глупост – взрях се в погледа то Пратс, но в него нямаше признаци на лудост, струваше си да се съмнявам, че измърморените думи представляват само сентенция. – Каква вечност...?

Този път той дръпна ръката ми и продължи със странната си изповед:

– Вие се казвате Торес, нали така? Добре, Торес, на колко години съм според вас?

– На сто трийсет...

– Сто трийсет и две – уточни Бренан, спестявайки ми сметки, а Пратс се опита безуспешно да се засмее.

– Изглежда, че това е записано в документите ми. А те са в състояние също да ги подменят. В действителност аз съм на двеста седемдесет и пет години.

Изгледах Бренан. Помислих си, че на моменти този човек полудява, изражението на лицето ѝ потвърждаваше това и издаваше нейното съжаление. Пратс продължи да говори:

– Не ми ли вярвате? Разбира се, че с всеки изминал ден изглеждам по-млад. Погледнете датата на пристигането ми тук, те не могат да я пипнат, защото се намира в архивите на централното правителство, извън това място. Фармацевтичната индустрия не е толкова всемогъща, колкото би искала. Погледнете.

Споменаването на тези дати вдъхна в мен толкова дълбоко съмнение, че единственото, което можех да направя е да мисля по-бързо, за да намеря лесни обяснения, което при по-възрастните не става лесно. И аз самият си казвах, че това е невъзможно, но защо трябваше да вярвам на този луд самоубиец?

Оставаше фотографията, която държеше над юргана с тънката си ръка и сега ми я показваше. Снимка на много възрастен мъж с подобни на Пратс черти на лицето и със същите очи. Всички останали снимки бяха на много по-стари, подобни на него мъже, но очите им бяха еднакви. Краката ми започнаха да треперят и мисля, че прекалено повиших глас:

– За какво ми говорите? Откъде идва тази история за фармацевтичната промишленост? Не е възможно да сте толкова стар, би трябвало да се намирате в много по-лошо състояние...

– Не, това е чудото, те го откриха. Има обратно връщане, а те не си обясняват защо и дали се дължи на Л.С. Ала след двеста годишна възраст настъпва регресивен процес, нали е невероятно? Като че ли светът притежава цикли на заминаване и връщане, учените твърдят, че той няма начало и край, и нещата никога не свършват, а началото и краят са свързани. Ако живееш достатъчно, след това се връщаш назад и Л.С. ни позволява да го направим.

Беше абсурдно, но силата на неговото бълнуване караше да треперя. Единственото разбираемо за мен бяха датите и необяснимите грешки около тях, от което скоро ме обзе чувство на страх.

– Бренан – притиснах помощницата си. – Искам да изясня това по някакъв начин. Трябва да отидеш извън Лагерите и да проучиш...

Нямаше време да ми отговори. От гърдите й рукна кръв и тя се строполи на пода. Вече беше мъртва. Застанал на прага на вратата, Калеро я бе застрелял и сега се целеше в мен. Погледнах към Бренан и мигновено си дадох сметка, че това момиче не заслужаваше да умре, то беше изпълнено от живот! По дяволите! Никой не би трябвало да умира на по-малко от сто годишна възраст, въпреки че никой никога не би трябвало да умира, ако това може да се отбегне...

Извинявайте, продължавам. Калеро изглеждаше доста нервен и

първи започна да говори:

– Отмести се, Торес – нареди той а аз едва смогнах да контролирам краката си, но се подчиних, после кметът изстреля два куршема в Пратс.

„Сега идва моят ред – помислих.“

Но не стана така. Калеро свали оръжието, извади кърпичка и избърса потта си.

– Какво е станало? – попитах шепнешком.

Калеро се усмихна, направи жалък жест на извинение и рече:

– Това, което успя да издириш, Торес, което показах и бележките в компютъра на Бренан. Този Ривас е сглобил всичко, след като решил да убива тези, които употребяват Л.С. и онези, които предписват това лекарство. Почти щеше да го постигне, ако не беше брилянтното ти разследване... и помощта на Бренан. За съжаление тя попадна в ръцете на този душевноболен убиец, същият, който уби Пратс и който ти ограничи с риск на живота си.

Не можех да повярвам, че Калеро може да лъже толкова, без дори да се стеснява. Възстанових храбростта си и възкликнах:

– Тогава казаното от Пратс е вярно. Има обратен процес, насочен към младост и някой ни го краде.

– Не, няма такова нещо. Всичко е организирано от онези, от „Естествен живот“ и ти заявявам, че скоро ще ги задържим всичките.

– А мен... ще ме убиеш ли?

Кметът поклати отрицателно глава и пхна пистолета в кобура си.

– Ще разправа всичко на тези, които са способни да ме чуят – закачих се аз.

Той опъна рамене и каза усмихнато:

– Ще те чуят единствено старците, никой друг не го интересува какво става тук. Направих грешка, не трябваше да викам помощ отвън... Горката Бренан. Но тогава не знаех нищо.

– А сега, след като си го научил, са поискали от теб да оправиш работата. Какво ти предложиха в замяна?

Той отново изтри потта си, а раменете му се свиха, сякаш се извиляваше. Хвърли оръжието върху кревата на Пратс, обърна ми гръб и на сбогуване рече:

– Не е за вярване, Торес, но ти предлагат много. Равностойно на изгубеното от мен досега. Те ми заявиха, че мога да си го възстановя и ми показаха данни, които го потвърждават. А ти как щеше да постъпиш?

Като него, сигурно бих направил същото. Все още не мога да повярвам защо не оставят всички да следваме този път, защо ни

заслепяват, като ни карат да вярваме, че ни правят услуга? Бедни нещастници, старци, малоумници, всички горди с достигането на двеста години, докато работата в този град представлява универсална клиника.

Стигнах до края на разказа, господа. Когато Калеро затваряше вратата, успях да го попитам:

– Сега би ли ме отровил с фалшивото Л.С., вероятно още на сутринта?

– Не, Торес, все още ти остават много години живот. Всички притежават определения си смъртния час.

– С изключение на теб – отбелязах, а след това задържах господин Ривас и онези от „Естествен живот“, които успях да открия. Те заявиха, че извършвам нарушение на закона, а аз свидетелствувах, че съм видял със собствените си очи как са убили Пратс и Бренан, след това се завърнах в дома си, напих се, повръщах и накрая заспах. Така завърши всичко. Заподозрените от „Естествен живот“ бяха обвинени в убийствата и ги осъдиха. Не тъгувайте за тях, няма да ги убият. Освен това те не вземат Л.С. и ще бъдат единствените на тази планета, които ще умрат без чужда помощ. Щастливи хора, може би някога ще се присъединя към тяхното движение.

Това е историята, разказах ви я, защото ми е все едно дали ще я разправите. Никой не чува старците, дори и сега всеки ще си помисли, че тя е плод на слабоумното въображение на някакъв дъртак, който няма да се подмлади, макар и да приближава двеста или хиляда години. Или, че светът не е такъв, какъвто го описвам, понеже вие сте млади и умни. Все ми е тая, аз ще продължа престоя си тук, интерниран с всичките си другари по съдба, докато умра или ме убият, както ще направят и с вас, а всички ние сме заточеници. Надявам се да не съм ви отегчил прекалено с подробностите за моите битки. Би ми харесало да ви покажа местата, по които ги водех и може да наминете насам, да се разходите из Есенни Лагери, когато ви хрумне да поискате да ме посетите. Аз ще ви очаквам и с други, много по-развлекателни истории, може да бъдете сигурни.

А тази бе грозна и по-добре да я забравите. Вчера си мислех, че да си стар означава да си самотен, но сбърках, всички сме сами. Ние живеем в свят на самотници, които го пресичат, без да се насочват един към друг. Раждаме се сами, израстваме самотни и свършваме земния си път сами, това е общоизвестната истина.

А някои дори не умират...

КРАЙ

© Даниел Марес
© Христо Пошаков, превод от испански

Daniel Mares
Campos de otoño

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/162>]